

waar de paarden heen waren gegaan, waren hun metgezellen misschien ook.

De drie Loten liepen door het kamp heen, opzoek naar een spoor of een hint van de anderen. 'Wie kan dit gedaan hebben?' vroeg Hoefijzer zich hardop af. 'Niemand behalve Alfons IX zelf wist dat we hier waren!'

Gerbgos keek verwoed om zich heen. 'Zo te zien hebben ze ook alles meegenomen, zelfs het eten is weg!' riep Gerbgos. Hij hoorde zijn maag al knorren.

De oren van Floran spitsten ineens en zijn linkeroor begon verschrikkelijk te jeuken. Hij keek om zich heen maar zag alleen Gerbgos, die opzoek was naar eten. 'Waar is Hoefijzer?' vroeg Floran. Ze keken allebei om zich heen maar zagen hun leider nergens. Ze liepen richting de paar tenten die nog een klein beetje overeind stonden, om te kijken of hij daar was.

'Daar!' schreeuwde Gerbgos en hij trok Floran mee richting een tent die nog maar half overeind stond. De tent werd overeind gehouden door een door het vuur zwartgeblakerde stok, waar door beesten met scherpe tanden op gekauwd leek te zijn. Door de gaten zagen ze Hoefijzer op zijn knieën zitten. Ze renden de tent in maar stonden plotseling stil: Hoefijzer zat verslagen voor hen op de verschroeide grond en met zijn bebloede hand veegde hij een traan weg. Floran en Gerbgos kwamen rustig dichterbij.

'Ze... ze... ze kwamen uit het niets. Het leek wel een stille dood die ons besloopt,' zei Juryn met moeite. Hij lag met veel verwondingen voor hen op de grond, terwijl Hoefijzer machteloos boven hem hing. Juryns baardje was volledig verschroeid geraakt door de vlammen en een van Juryns armen was er afgerukt, waardoor het bloed er als een rivier uitstroomde.

Floran haalde zijn tas van zijn rug af en begon verhit te zoeken naar zijn mes. 'Wat ben je aan het doen?' vroeg Gerbgos.

Floran antwoordde niet, totdat hij eindelijk zijn mes gevonden had. Hij gebarde naar de archantakken die hij uit zijn tas had gehaald en nu op de grond verspreid lagen. 'Blus de helft van de tak,' zei Floran. 'Pak het gebluste deel vast en maak een vuur.'

Gerbgos keek Floran verward aan. 'De takken zijn al geblust,' zei hij.

Gefrustreerd riep Floran: 'Vertrouw me nou maar!'

Gerbgos zuchtte. Met tegenzin bluste Gerbgos de helft van de tak en pakte hij de gebluste helft vast. Tot zijn verbazing vloog de niet-gebluste helft in brand. Dat had helemaal niet moeten kunnen, dacht Gerbgos. Floran had de takken net

nog vastgehad, maar toen was er geen vuur op de takken te bekennen!

Floran stak zijn mes in het vuur en liet deze verhitten. Hij liet het mes zo lang verhitten, dat deze roodgloeiend werd. Hij bracht het mes naar Hoefijzer en Juryn toe en probeerde de wond bij Juryns arm dicht te schroeien. Floran trilde erg, te erg. Hij trilde zo erg dat het schroeien niet zo goed ging als gehoopt, waardoor Juryn het uitschreeuwde van de pijn. Floran stopte niet: hij kon niet stoppen totdat de diepste wonden allemaal dichtgeschroeid waren.

Het dichtschroeien van wonden was normaal al pijnlijk, maar zeker als degene die het mes vasthoudt erg hard aan het trillen is. Ook toen het schroeien eenmaal klaar was, bleef Juryn schreeuwen. Snel plaatste Gerbgos verband om de dichtgeschroeide wonden van Juryn heen, terwijl Juryn bleef schreeuwen. Het schreeuwen zou de komende dagen ook niet stoppen – behalve op de momenten dat hij flauwviel van de pijn, zoals in de minuten na het schroeien gebeurde.

Plots klonk er geritsel in de bosjes verderop. Hoefijzer keek op en zag dat Gerbgos het vuur niet had uitgemaakt. 'Wat doe je nou?' riep Hoefijzer. 'We weten niet of we veilig zijn hier en zo ziet iedereen ons!' Haastig liet Gerbgos de archantak vallen waardoor het vuur uitging. 'Ik ben bang dat het al te laat is,' zei Floran, terwijl hij naar de schaduwen wees die zich rondom de geelgekleurde tent hadden gevormd. De angst bekreep Florans gezicht: de schaduwen waren groot en het waren er veel.

De drie Loten keken elkaar aan en grepen naar hun zwaarden. Ze gingen met hun ruggen tegen elkaar aan staan. De schaduwen werden steeds groter en groter en ze hoorden voetstappen dichterbij komen. Ze konden niet uitmaken wie op hen afstapte, maar één ding was zeker: de schaduwen waren angstaanjagend, wat weinig goeds voorspelde.

Floran zag dat er een harige hand naar de tent greep. Het zweet stond op Florans voorhoofd, hij hield zijn adem in en zijn zwaard voor zich uit. Links van hem zag hij een vastberaden Gerbgos hetzelfde doen. De tent werd voorzichtig door de harige hand opengemaakt. Gevoelens van angst overweldigden Floran en hij begon nog erger te zweten. Hij zag dat Hoefijzer een gespreide hand naar hem opstak. Floran knikte: hij wist wat dit betekende. Hij wist dat ze binnen vijf seconden het wezen zouden aanvallen. Zijn hart klopte met elke seconde mee.

Vijf... Floran zag de hand steeds verder de tent binnengaan. Vier... Ze werden

bedwelmd door een opmerkelijke maar vooral een ongelooflijk vieze geur. Drie... Ook de smerige voeten van het wezen betraden de tent. Twee... Floran hield zijn zwaard steviger vast. Een... Hij hief zijn zwaard op, klaar om aan te vallen. Ook Gerbgos en Hoefijzer gingen in de aanval, totdat ze een vreemde stem hoorden.